

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év december hó 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.298/2024/46. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

A bűnjelként kezelt és sértett1 sértett részére kiadni rendelt 1-1 pár női papucs a bűnjeljegyzék 6. és 21. sorszáma alatt található.

Amennyiben a kiadni rendelt dolgok átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor az állam tulajdonába kerül.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.400 (nyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget Terhelt1 vádlott köteles az állam részére megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. március 28. napján kihirdetett 7.B.298/2024/46. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért – mint különös visszaesőt – 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat, hogy 846.419 forint bünyügyi költséget fizessen meg az államnak.

[2] Az ítélettel szemben a kihirdetését követően az ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.307/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, azonban a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára utalva rámutatott, hogy a bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát.

[4] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, azonban utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet [37] bekezdése tévesen tartalmazza azt a megállapítást, hogy a büntetés kiszabása körében a Be. 562. § (2) bekezdés szerint indokolta ügydöntő határozatát, mert a törvényszéket a rövidített indokolás lehetősége nem a büntetés kiszabására, hanem az egyéb kérdésekben illette meg.

[5] Megítélése szerint az irányadó tényállásból okszerűen következik a vádlott bűnössége és a bűncselekmény minősítését, valamint a vádlott különös visszaesői minőségét is törvényesnek találta.

[6] A fellebbviteli főügyészség szerint a törvényszék a büntetés kiszabás körében irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, azonban a sértetti közrehatás jelentős enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, mert a konfliktus nem a sértett általi meglökéssel, hanem már a gépkocsiban megindult. A vádlott terhére nagy nyomatókkal értékelendőnek találta a bódult állapotban történt elkövetést, a kitartó bántalmazást, valamint azt a tényt, hogy a cselekmény a sértett életére máig kiható káros eredménnyel járt, ugyanakkor a vádhatóság szerint a sértett neme és a barátnői jogállása nem vehető számba súlyosítóként.

[7] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben a középértékűnél hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása szükséges, azonban a kiszabott szabadságvesztés tartama ennek ellenére sem áll arányban a vádlott társadalomra

veszélyességével és az elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlyával. Meggyőződése szerint a társadalom védelmének törvényi célja a vádlottal szemben hosszabb szabadságvesztéssel érhető el, ezért annak súlyosítása indokolt. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamával egyetértett.

[8] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései közül hiányolta az ügydöntő határozat rendelkező részéből az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításának módját, mert azt meglátása szerint nem az indokolásban, hanem a rendelkező részben kell feltüntetni, továbbá hiányolta még a Be. 321. § (5a) bekezdés szerinti felhívást is.

[9] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát emelje fel, rögzítse az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításának kulcsát, továbbá egészítse ki a bűnjelekre vonatkozó rendelkezést, egyebekben a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

[10] A vádlott védője a fellebbezés írásban előterjesztett indokolásában kifejtette, hogy egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a büntetést befolyásoló körülményeket nem általánosságban, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni. Megítélése szerint az enyhítő körülmények felsorolásából kimaradt annak rögzítése, hogy védenca az eljárás megindulásától kezdve mindvégig együttműködött a nyomozó hatósággal és a bírósággal, ami jelentős gyorsító hatással bírt a büntetőügy mielőbbi befejezésére. A vádlott javára kérte értékelni azt is, hogy a büntetés-végrehajtás keretei között megkezdte és eredményesen folytatja a kábítószerhasználatot megelőző, gyógyító, felvilágosító terápiát. Álláspontja szerint nem kapott kellő hangsúlyt az a tényező sem, hogy védencével szemben 2 év

5 hónapja alkalmazzák a legszigorúbb személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedést.

[11] A súlyosító körülményekkel kapcsolatban sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság védenca terhére értékelte, hogy a bűncselekményt általa ismert, nő nemű személy sérelmére követte el, mert az 56. BK vélemény ilyen súlyosító tényezőt nem nevesít. Utalt arra, hogy kizárólag e tárgykörben egyetért a fellebbviteli főügyészséggel.

[12] Meggyőződése szerint az így kiegészített, illetve korrigált büntetési tényezők összevetése alapján kiegyenlített arány áll fenn, ezért indokolatlan a középértékű súlyosabb büntetés kiszabása, egyben arra kérte a másodfokú bíróságot, hogy fontolja meg a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartamának csökkentését. Utalt arra is, hogy a vádhatóság súlyosításra irányuló érvei közül egyikkel sem ért egyet.

[13] Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla ne adjon helyt az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezésének és lehetőség szerint csökkentse a védencével szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét.

[14] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[15] A védő a nyilvános ülésen az írásban kifejtett érveit fenntartotta és kérte, hogy a másodfokú bíróság csökkentse a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát.

[16] Terhelt1 vádlott a nyilvános ülésen megbánásának adott hangot és az alábbi okiratokat csatolta másolatban:

- a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Ügyészség 2025. október 20. napján kelt B.XX.1070/2023/26. számú határozatát eljárás megszüntetéséről, amely szerint Terhelt1 gyanúsított a kábítószer megelőző-felvilágosító (elterelő) ellátásban részt vett, ezért vele szemben az eljárást – „mivel a törvényben meghatározott egyéb okból a gyanúsított büntethetősége megszűnt” – megszüntette,
- a Intézmény1 Drogkonzultációs Irodájának intézményvezetője által 2025. március 19. napján kiállított igazolást megelőző-felvilágosító szolgáltatás megkezdéséről,
- a Intézmény1 Drogkonzultációs Irodájának intézményvezetője által 2025. szeptember 18. napján kiállított igazolást megelőző-felvilágosító szolgáltatáson való részvételről,
- a BV Intézet1 EFOP szakmai megvalósítója által 2025. szeptember 15. napján aláírt „Igazolás projektben való részvételéről” megnevezésű dokumentumot, amely szerint a fogvatartott vádlott részt vesz a „Társadalmi kohéziót erősítő komplex bűnmegelőzési és reintegrációs program” kiemelt projekthez kapcsolódó, költségvetési forrásból megvalósuló fogvatartotti reintegrációs programban,
- a vádlott részére kiállított Oklevelet a „Beszélő – Színházi Csoport nevű reintegrációs programban való részvételéért” és
- a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács Titkárságának főosztályvezetője és két csoportvezető által aláírt okiratot, amely a „Beszélő – Színházi Csoport, A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács támogatásával, Reintegrációs foglalkozás a BV Intézet1 II. sz. Objektumban” cím alatt a vádlottra és a csoport egészére vonatkozó jellemzést tartalmaz.

[17] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy szabadulását követően szeretne dolgozni, normális életet élni, családot alapítani és mindent megtenni annak érdekében, hogy soha többet ne kövessen el a vád tárgyává tett cselekményt.

[18] Az ellentétes irányú fellebbezések közül a vádlott és védőjének enyhítést célzó fellebbezése alapos.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva megállapította, hogy a fellebbezéseket a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján szűkített tartalommal jelentették

be, ezért a
Be. 590. § (3) és (5) bekezdése értelmében a felülbírálat korlátozott.

[20] A korlátozott felülbírálat azt jelenti, hogy a másodfokú bíróságnak kizárólag a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabálysértések vizsgálatára volt törvényes lehetősége, melynek során a fellebbviteli főügyészszéssel egyezően megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[21] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ha a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ennek megfelelően az ítéltábla az ítéletét a hivatkozott törvényi előírás szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[22] A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére és cselekménye minősítése, valamint a különös visszaesői minősége is törvényes, azonban ez utóbbi törvényhelyeként szükséges utalni a Btk. 459. § (1) bekezdés 31./a) pontjára.

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolás részét két helyen szükségesnek tartja korrigálni. Elsőként az előéleti adatokat tartalmazó [8] bekezdés negyedik sorában a bűncselekmény megnevezését egyedi azonosító jellel visszaélés büntetére helyesbíti. Másodikként rámutat arra, hogy a fellebbviteli főügyészszéssel helytállóan észlelte, hogy a [37] bekezdés első mondata tévesen tartalmazza, hogy a Be. 562. § (2) bekezdése a büntetiskiszabás körében biztosít lehetőséget a rövidített indokolásra, mert az említett törvényhely utal a Be. 564. § (4) bekezdésére, amelynek a) és b) pontja értelmében a bűnösséget megállapító ítélet indokolása tartalmazza a büntetés kiszabása, intézkedés alkalmazása, vagy ezek mellőzése esetén e döntés indokait, az alkalmazott jogszabályok megjelölésével, továbbá, ha a bíróság a büntetés kiszabásakor enyhítő körülményként figyelembe vette a büntetőeljárás elhúzódását, akkor az erre való utalást is. Mindez azt jelenti, hogy ha a fellebbezés kizárólag a büntetésre vonatkozó rendelkezés ellen irányul, akkor az indokolásnak kötelező tartalmi eleme a büntetés kiszabására vonatkozó álláspont kifejtése, ezért az elsőfokú ítélet [37] bekezdésének első mondatát az ítéltábla akként korrigálja, hogy abból elhagyja „a büntetés kiszabása” mondatrészt.

[24] Végezetül a nyilvános ülésen becsatolt megszüntető határozatra tekintettel az elsőfokú ítélet [9] bekezdését kiegészíti azzal, hogy a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Ügyészszéssel a 2025. október 20. napján kelt B.XX.1070/2023/26. számú határozatával a kábítószer birtoklásának vétsége miatt Terhelt1 gyanúsított ellen indult eljárást a Be. 398. § (2) bekezdés c) pontja alapján megszüntette, mert a gyanúsított a Btk. 180. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott kábítószerrel kapcsolatos megelőző-felvilágosító szolgáltatáson részt vett.

[25] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. A fellebbviteli főügyészség és a védő is arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem értékelhető súlyosító tényezőként, hogy a bűncselekmény sértettje nő, illetve „szorosabb barátnő” volt, azonban a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy önmagában az a körülmény, hogy az 56. BK vélemény a hivatkozott tényezőt nem tartalmazza, még nem jelenti azt, hogy ne lehetne mérlegelés tárgyává tenni. Az ítéltábla ettől függetlenül azonban az elsőfokú ítélet [46] bekezdésének utolsó két sorát akként pontosítja, hogy súlyosító körülményként azt értékelte a vádlott terhére, hogy általa ismert, nála lényegesen gyengébb fizikumú nő sérelmére követte el a testi sértés büntetettét.

[26] A Kúria a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntetnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenytetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[27] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, mind a társadalom többi tagját, mind a tettetett vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[28] A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt, azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt fél évet meghaladó időmúlásra, valamint kiemelt nyomatékkal a másodfokú eljárásban becsatolt dokumentumokban foglaltakra is figyelemmel, a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartamát 6 évre mérsékelte, amely a fokozatosság elvével, valamint a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel is arányban áll.

[29] A szabadságvesztés börtön fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak. A fellebbviteli főügyészség indítványával ellentétben a másodfokú bíróság nem tartotta szükségesnek az elsőfokú ítélet rendelkező részének kiegészítését a Btk. 92. § (2) bekezdésében meghatározott beszámítási kulccsal, mert azt a Be. 451. § (3) bekezdése, a Be. 561. § (2) bekezdése és a Be. 564. § (2) bekezdése sem írja elő az ügydöntő határozat rendelkező részének kötelező tartalmi elemeként, továbbá az őrizetben és letartóztatásban töltött idő beszámításának módja – a bünygyi felügyelettel ellentétben – kizárólag egyféle lehet.

[30] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a szabadságvesztés mértékéhez igazítva ugyancsak 6 évre csökkentette és a mellékbüntetés törvényhelyeként az elsőfokú ítéletben írtakon felül a Btk. 33. § (2) bekezdését is feltünteti.

[31] A másodfokú bíróság a törvényszéki iratanyagban fellelhető bűnjeljegyzék alapján megállapította, hogy a 2 pár papucs bűnjel közül az egyiknek a sorszáma tévesen 38. sorszámúként került megjelölésre, azonban az helyesen 21. sorszám, ezért rögzítette, hogy a bűnjelként kezelt és sértettl sértett részére kiadni rendelt 1-1 pár női papucs helyesen a bűnjeljegyzék 6. és 21. sorszáma alatt található.

[32] Az elsőfokú ítélet hiányosságát pótolva, a bűnjelek vonatkozásában a Be. 321. § – 2024. március 1. napjától hatályos – (5a) bekezdésének megfelelően arról is rendelkezett, hogy amennyiben a dolog átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított 3 hónapon belül azt nem veszi át, akkor az állam tulajdonába kerül.

[33] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

[34] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] Az ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

[36] A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. év december hó 2. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.298/2024/46. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.144/2025/18. számú ítéletében írt változtatásokkal 2025. év december hó 2. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év december hó 2. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke